

CAO News 6

Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 6

Červen 2001

VÝHRY A PROHRY

Wojciech
Kurtyka

„Pokud pouze vyhráváte, nemůžete pochopit, že nakonec vás čeká prohra. Zestárnete. Ztratíte všechno. Je velkou chybou na to zapomínat. Nejlepší je jít zlatou střední cestou. Měli byste znát jak pocit pramenící z vítězství, tak i z prohry...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ PEILSTEIN
- ✓ Mirasův švih
- ✓ Sladká Francie
- ✓ MTB maratóny
- ✓ Cestou do skal
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Vežír – Cesta racků VIIb, Labské údolí, foto Jiří Kudrnáč

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Májová členská schůzka oddílu proběhla podle plánu ve středu 2. května 2001 v restauraci Za větrem. Sluníčko svítilo jako o závod, takže jsme mohli letos poprvé využít pěkně upravenou terasu před restaurací.

Program květnové schůze byl následující:

- CAO News (Redakční rada)
- Členské záležitosti
- Organizace a příprava HOCYBOJe 2001
- Mezinárodní MČR v rychlolezení
- Lezení a nové cesty
- Různé

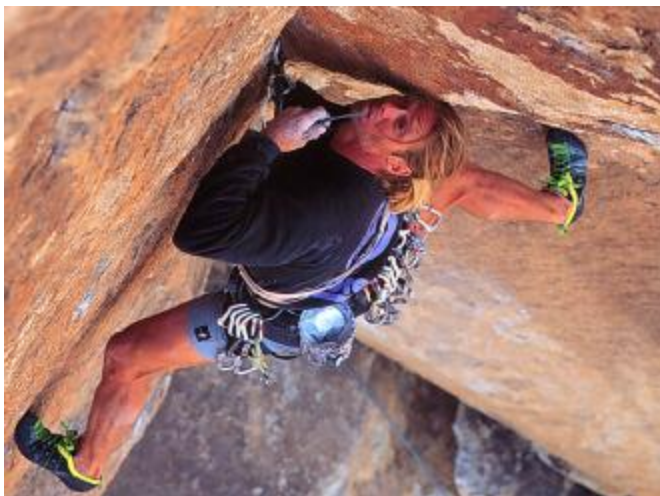
Květen a začátek měsíce června byl poznamenán množstvím různých zajímavých sportovních akcí, které se bohužel často překrývaly, a tak se prostě nedalo stihnout všechno. Ale je nás v oddíle dost nato, abychom na většině z nich měli vždy alespoň zástupce či zpravodaje.

Mezi nejdůležitější akce patřil bezesporu již 36. ročník Zabilkova srazu horolezců v Labském údolí a cyklistický závod horolezců HOCYBOJ 2001. Kromě toho proběhly závody v rychlolezení – Mezinárodní mistrovství ČR, sraz horolezců v Jetřichovicích a první červnový víkend Memoriál Karla Blažka v Roklici, festival Bezmezná Mezná a další akce.

Na srazu v Labáku se sešlo 114 účastníků, hojně byl zastoupen i náš oddíl CAO Děčín. Přestože se jedná o víceméně společenskou akci, kde hlavní myšlenkou je setkání přátel horolezců, také se samozřejmě lezlo.

Osmý ročník HOCYBOJe prvně nepořádali Michal a Simona Burdovi, ale jeho organizace spadla na mojí osobu. S pomocí mnoha kamarádů, které si moc vážím, se závod opravdu vydařil a padl na něm úctyhodný rekord – Honza Horák projel trasu dlouhou 132 km v čase 6 hodin a 7 minut. Možná již příští rok se dočkáme pokošení magické hranice šesti hodin.

Ale o tom všem naleznete to nejpodstatnější v tomto čísle CAO News.

Radujte se ze sluníčka, milujte se a lezte co se do vás vejde!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu, 4.7.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Peilstein

Lezecká oblast nedaleko Vídně...

JAKUB KRONOVETR
VÍDEŇ, RAKOUSKO

Čau všichni příznivci CAO News!

Momentálně jsem na čtyřměsíčním studiu ve Vídni. A co dělá člověk, když nestuduje - leze. A tak jsem se hned po příjezdu začal pít po nějakém tom kameni. Prvních několik výjezdů za město nestálo za moc, skály malé, nic moc okolí, občas někde chtěli zaplatit dokonce i mýto, ale pak to přišlo. Dostal jsem echo na oblast Peilstein. Od té doby, co jsem tam zajel prvně, tam trávím veškeré volné víkendy.

Peilstein je vápencový přírodnokras, oku poutníka milý, ale oku horolezce přímo lahodící.

Vždy si tam připadám jako v ráji, totiž jako doma. Proč jako doma? Představte si vápínko jako v Krasu, stěny jako v Labáku, čapy jako v Tisé, věže jako ve Skaláku, jištění jako na Kamýku a výhled jako ze Sušek a ještě ke všemu neoklouzanost, jakou u nás na vápně nenajdeš.

Kudy tam?

Je vzdálen asi 20 km od Vídně, směr JZ. Dálnice A2, po 3 km doprava na dálnici A21, sjezd Mayerling, silnice na Alland, tam druhou doleva, ve vesnici Nostach doleva směr Neuhaus a cestou ho po levici uvidíte, nejde to přehlédnout. Parkoviště, výrazně označené, je opticky od kousek od šutru, pěšmo to ale dá tak 15 až 20 minut.

Co tam najdu?

Na Peilsteinu je asi 600 odjištěných cest v 26 sektorech v obtížnosti 1- až 11-, nejvíce je tu však cest mezi 6- a 7+. Co se jištění týče, skálu zde „zdobí“ přes 3300 nýtů a borháků, 256 kruhů a 250 prasečích ocásků. Pro pískáře přímo neuvěřitelná představa. Co se délky cest týká, můžete se těšit jak na osmi metrový kvak, tak na 70 metrů dlouhou cestu na věž.

Co konkrétně?

Je těžké to v krátkosti popsat, ale doporučuju si pořídit v Peilsteinhaus (nahoře nad stěnou) za nekřesťanských 120 šilinků Peilsteinführer. Snad jen jako malá záplata poslouží fakt, že výtěžek z tohoto průvodce má jít na údržbu jištění v cestách a na údržbu přístupových chodníků.

Zkusím tedy namátkou vybrat:

Grose Peilsteinwand:

DÁlten Moser 5+, 40m, 8 borháků
Grandma Moses 6, 40m 8 bh,
Wurstknodl-Gedachtnisweg 7, 51m, 16bh
Shimpanzenwalzer 7-, 65m, 20bh
Hugo Fabian-Riss 6-, 62m, 15bh

Vegetarienwand, Stosserwand:

Terezettkamin 5-, 55m, 8bh,
Vegetariersteig 3, 60m, 6bh

Vegetarierkante 4, 57m, 7bh
Direkte Vegetarierkante 5+, 53m, 8bh,

Cimone:

Weg der Erstersteiger 3+, 70m, klasika
Gaudius 7+, 55m, 14bh
I kan (n)imma 8-, 60m, 25bh

... a stovky dalších

Pak taky nezapomeňte navštívit Hahnenkamm, Hahnenkammturm, Kleine Zinne, Grosse Zinne s kratšíma, ale zato krásnýma cestama.

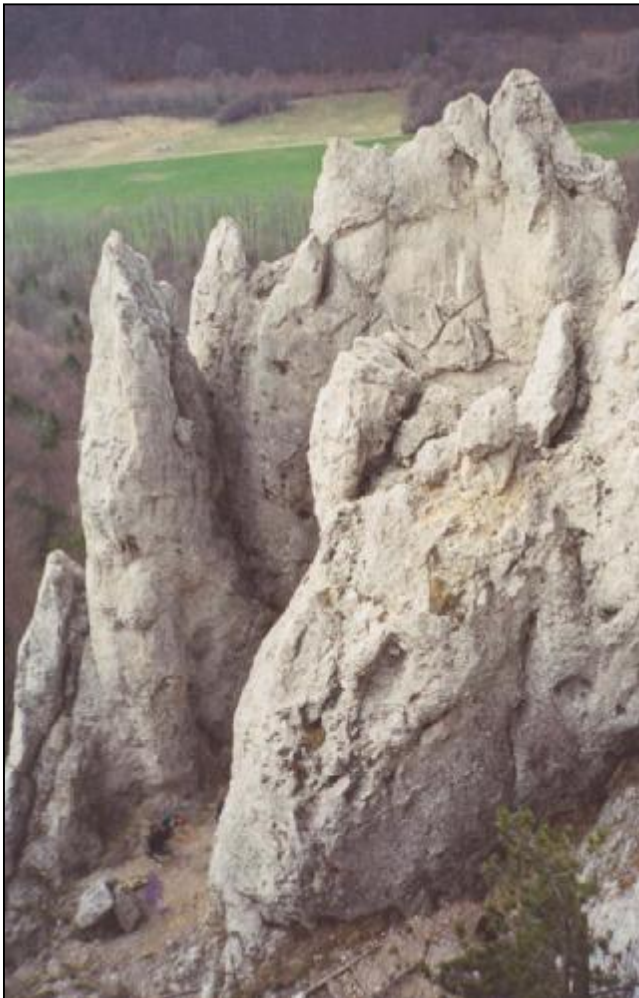
Možná jsem jen něakej divnej, ale zdá se mi místní klasifikace opravdu hodně přísná. Zní to možná prazvláštně, ale dá se báječně zalízt i na 4- a to je cesta, ve který je převis a než ho vymyslíš, taky ti to zabere pár vteřin. Místňáci mi v tomto dali za pravdu.

Jak přečkám noc?

Dvacet metrů (při pohledu na stěnu) od věže Cimone, hlavní věž, kterou nelze přehlédnout, je nádhernej biváček pod upraveným převiskem. Pro movitější a pohodlnější je tu Peilsteinhaus nahoře nad stěnou, kde se dá za 80 ATS přespat. Členové Alpinvereinu mají slevy.

Co pivko?

Vem si z domu, když máš žízeň, jseš vybírávej a nemáš prachy. Místní se pít dá, z plechu tak za 10 ATS, ale točený tak za 45 ATS. Drsný co? Z místních mohu doporučit Zipfer, nepijte všude nabízený Gosser. To je něco jako náš Staropramen.

...a závěrem

Do týhle kolonky nevím co napsat, snad jen kdybyste to stihli do konce června, tak **zdar na Peilsteinu!**

Kuba

Mirasův švih

Malé ohlednutí za cyklistickou akci...

PETR ŠTĚPÁN
CAO DĚČÍN

Už jste zkoušeli sníst tatrunku na ex?. Že ne? Tak to jste měli přijet 17. března 2001 v devět hodin na náměstí do Benešova nad Ploučnicí. Tam Milan Myšák odstartoval jízdu na horských kolech. Pěťadvacet účastníků pojalo vyjížďku jako vzpomínku na kamaráda Mirase Effenbergera, který před rokem tragicky zahynul v rozbourené Ploučnici.

Na trasu vyjelo asi dvacet pět cyklistů, horolezců a přátel. Myšák musel sedět doma, protože si na hokeji naštlpl pánev. Čest rodiny hájily Myšajdy Áda a Zdenka, které se prodraly na čelo a směle razily cestu v bahně podle řeky až do Starého Šachova.

Cesta pokračovala přes Stružnici do Buřetína, tam se ujal vedení Standa Kony Konáš. Přes Zahrádky, Holany a Roklici jsme dojeli v dešti do hospody v Dřevčici. Chybí nám živá buzola Venca Storzer a Jarda Bartáček.

Platíme a jedem. Pavel Sukovatý, Jirka Tojnar, jeho brácha Martin, Jarda Uher, Tomáš Effenberger, Věra a Honza Bicencovi, Honza Horák, Fanda Švandrlík. Zastávka na Čapu, přes Vlhošť a po silnici Blíževedly, Kravaře, leje jako z konve, je zima. V půl pátý přijíždíme do hospody v Benešově. Ždímeme se, vyléváme vodu z bot, Myšák přivezl náruč ponožek a tepláků, převlékáme se do suchého, čaj, pivečko, guláš, topení příjemně hřeje.

U stolu sedí ztracený Venda - jel přes Českou Lípu, Jirka Chára už hraje na kytaru, přidává se Myšák a Tomáš. Rozbalili to ve velkém stylu. Uher má zrovna narozeniny, dědek jeden, tak začaly poletovat frňany a zábava je v plném varu. Venda pěje své písně a my se chechtáme jako blázni.

A nyní pozor! Kapelo tuš! Zlatý hřeb dne! Fanda Švandrlík nastupuje, tatrunku s oříšky zbavuje obalu, celou ji vsune do úst, pusku zavře, tváře má nadutý jako sysel, rty utvořily kroužek jako psí prdelka - a pozor! Chřup, chřup, ještě zapít pivem a tatrunka je v břiše...

Počasí, že by psa nevyhnal, parta lidí spolu strávila sobotu, na kterou budou v dobrém vzpomínat.

Cestou do skal

O čem se baví horolezci...

PETR ŠTĚPÁN
CAO DĚČÍN

„To je hrůza, co se to venku děje. To by se mělo zakázat.“

„Peťo, ale nejhorší je, že ty patnáctky vypadají jako dvacítky a na to se musíš dívat.“

„Hm, chlapi by měli život o padesát procent lehčí, kdyby je ty baby nerozptylovaly. Tady zahni doprava.“

„Já nechápu chlapa, který nezkoukne pěknou babu.“

„Ty Vašku, všiml sis, jaký má Rost'a háro?“
 „Dobry, von byl v mládí diskriminovanéj, táta ho cepoval, aby z něj něco bylo.“
 „Hm, voni dělají v HUDY sportu výběrová řízení, nabírají samý mladý kočky, já bych ho s tím hárem pasoval na šéfa konkurzu pro balet Čs. televize. Dost zhubnul, on se udržuje ve formě už delší dobu.“
 „Hm, to jo. Zastavíme tady u Drahtstavu. Čau Dane! Kde je Karel?“
 „Přijede za chvíli.“
 „Dobry, tak my jdeme napřed ke Kachně. To je pařák, co? Tam bude chládek.“
 „Ty Peťo, teď Ti musím něco říct.“
 „No, říkej.“
 „Jarda Horáček našel někde kachnu...“
 „Počkej, jak našel?“
 „Já nevím, asi ji srazil nebo byla postřelená, ale to není důležitý. Přinesl ji a povídá Vašku upeč ji. No to si piš, ta bude jako másličko! Peťo, oškubal jsem ji, opálil, nakrájel králičí játra, slaninu, cibuli, žemle namočený v mlíce, česnek, koření, jemně pokrájenou petrželku. To víš, že sem se s tím pomazlil, znáš mě, a pak jsem to do ní napral. Peťo, tu nádivku jsem nacpal i pod kůži, ta kačena byla jednou taková! Víš přece, jak jde vo žrádlo, tak to nevodfláknú, Peťo to byl medicimbál. A šup s ní do trouby. Bramborový knedlíky dělám s houskou, když je rozkrojíš vypadají jako tlačěnka, jedna báseň. Nakonec špenát. Jarda přišel na půl třetí, zrovna měl svátek... Z pekáče se kouřilo, kůžička byla zlatá jako západ slunce nad Sněžníkem. Talíře připravený, knedlíčky, špenát, každý půlku kachny s nádivkou a samozřejmě sklenice vychlazený dvanáctky. Peťo, to byl koncert pro dva chlapy!“
 „Venco, ty mě se..š! Jak mám teď lízt na Kachnu středem jižní stěny, když mě kane slina, že se na ni můžu navázat!!“

Ze života matky horolezce...

JARKA ČERNÁ
 CAO DĚČÍN

Když se synek narodil, nacházel se jeho otec v Tisé. Asi mě to mělo varovat. Coby mimino dostával na hraní místo chrastítek karabiny, prý aby si zvykal. Z kočárku sledoval vrcholky věží v Tisé a ostatních, tomuto dopravnímu prostředku přístupnějších, lezeckých oblastí.

V batolecím věku usínal přitulen k ledovcovému kladivu a já se marně snažila podstrčit mu plyšáka. Místo lodičky si do vany zásadně bral cepín – to už jsem začala být lehce nervózní.

Otřesným zážitkem pro mě bylo, když na jednom výletě ve Schrammsteinech s mým dvouletým chlapečkem jeho otec slaňoval ze čtyřicetimetového

masivu. Přivázel si kluka k sedáku a spouštěl se s ním do propasti. Strachy jsem brečela a ani vědomí, že už oba stojí na pevné zemi mě příliš neuklidnilo. Z prožité hrůzy se mi tak třásl ruce, že jsem měla problémy se namontovat do slanění a bez úhony se dostat k nim. Ještě teď, po tolika letech, když si na to vzpomenu, je mi špatně.

Zdá se ale, že potomka to od lezeckého sportu příliš neodradilo. Kolem čtyř let zdolal svůj první vrchol, ale o systematictější lezení se dá mluvit až tak kolem osmi let jeho věku, kdy na něj přestal mít vliv jeho biologický otec a začali ho ovlivňovat kamarádi z lezecké party a především můj nový partner.

V té době mě synovi lezecké pokusy příliš nevzrušovaly – lezl na správném konci lana, pod vedením spolehlivých kamarádů, tak jsem byla celkem v klidu. Jenom jsem si nikdy neodpustila mu připomenout, že je lepší si všechno třikrát zkontrolovat, než jednou spadnout kvůli špatnému navázání. Asi mu to šlo na nervy, ale doufám, že mu v hlavě zůstala aspoň ta jedna kontrola.

Horší bylo, když mu přestalo stačit lézt na druhém konci lana. Na štěstí se trochu bál a taky můj partner se ho bál pouštět dopředu, takže to chvíli trvalo a já si na to postupně zvykala. Na co si asi nezvyknu nikdy je, když nahlásí, že jede na kole lézt. A pak večer, tma jak v ranci, kluk nikde, já lítám od okna k oknu a přemýšlím, jestli ho na kole srazilo auto nebo leží pod skálou v lepším případě s polámanýma nohama, a pak si to přihlíží, s rozesmátou tváří a diví se, proč jsem na nervy.

Ještě horší je, že mu přestaly stačit ty naše skály tady a zbláznil se do hor. „Jedu na Matterhorn“, nahlásil tuhle a ani se nezeptal. Teprve když jsem zjistila, kdo jsou další členové výpravy, trochu jsem se uklidnila. Teoreticky by mohl i přežít. Přežil i prakticky a mě za tu dobu přibýlo pár šedivých vlasů.

Letos v zimě byl dvakrát v Tatrách, naštěstí taky s jedním zkušeným horolezcem. Och, jak jsem si oddechla, když onen synkův spolulezec, který z Tater odjížděl dřív, zavolal a sdělil mi, že on už je doma, a můj potomek byl před jeho odjezdem ještě naživu.

Minulý týden v šest večer si vzpomněl, že bychom mohli jet na procházku do Tisé a nenápadně mi podstrčil do báglu sedák i s osmou, prý co kdyby náhodou... Ve skalách si to namířil rovnou pod konkrétní stěnu a navázal se. A mě, ubohé matce, nezbylo, než ho odjít. Ach, kdyby věděl, jak mi vadí, dívat se, jak vyvádí a ještě ho u toho jistit...

A zdá se, že to všechno ještě neskončilo. Naší dcerce bude pět, první sedák dostala hned jak se narodila, druhý, už opravdický, Ioni a hned ho se mnou (čtete dobře - se mnou) vyzkoušela v Bělé na Katovi. Tentokrát, zdá se, se bude od lezení distancovat tatínek Pavouk.

Co k tomu dodat? Snad všechny matky se bojí o svoje děti, ale ty horolezecký snad ještě o trochu víc.

Přeju vám mamky horolezčat pevné nervy a hlavně šťastné návraty.

P.S. Kdo nepoznal, o kom byla řeč, tak o mém synovi Horáčkovi Dutonožkovi – Honzovi Horákovi.

KRUŠNOHORSKÝ MTBike MARATON 2001

1. ROČNÍK VYTRVALOSTNÍHO ZÁVODU HORSKÝCH KOL O PUTOVNÍ POHÁR MĚSTA CHOMUTOVA

Dne 28. dubna se konal 1. ročník vytrvalostního závodu horských kol v Chomutově.

Směr Chomutov vyrážíme, s koly na střeše, těsně po páté hodině ranní, tak abychom v pohodě stihli prezentaci od 6.00 do 7.30. To se podařilo. Dostali jsme čísla a energetický tyčinky. Start byl na dlouhou trať (90km) v 8:30. Prvních asi 10 km bylo po asfaltu. Terén začínal brodem, který se dal sice pomalu, ale jistě ochcat po lávce a hned krpálem, kde se muselo tlačit. Ani ne tak kvůli kopci, ale pro tlačení bikerů. První část trasy byla celkem terénem, ale zbytek po zpevněných cestách. No nějaký trialový pasáže tam byly taky, ale dost málo. Perfektní byly sjezdy. Trasa byla až na výjimky suchá, a tak mi pláště v těch sjezdech držely (na rozdíl od Malevila).

Bezpečnost zajišťovala Horská služba a záchranky. Trasa byla značena červeněma šipkami i když poněkud zřídka. Zakufrovali jsme jednou a stálo nás to asi 10 minut. Občerstvovačky byly čtyři. Poslední nelogicky těsně před cílem a ještě se k tomu jelo už pořád z kopce. Překvapilo nás zkrácení tratě o cca 10 km.

V cíli jsem byl ve 12:39, Honza Bicenc půl minuty po mně. Věra skončila na super 3 místě.

Na závěr byl připraven zábavný program a vyhlášení výsledků. To bylo hodně zmatené, ale i tak celkem dobré.

MALEVIL CUP

1. MEZINÁRODNÍ CYKLOMARATON LUŽICKÝMI HORAMI

5.5.2001

Tak tolik lidí, kol, bikerů, bikerek a bikerčat jsem jaktěživ neviděl. Malevil Cup – 1. závod velomarathon série.

Ráno mě Pavouk vyložil i s kolem na raňči Malevil v Heřmanicích v Podještědí. V prezentační místnosti jsem vyfasoval startovní číslo 364 (barva rozlišovala délku trati 90 a 50 km) a igelitku s trikem, mapou, instrukcemi, plakátem, páskou na připevnění čísla a nějakými reklamními letáky. Do startu jsem měl asi třičtvrtě hodiny, tak jsem zašel na čaj, který mi v té kose bodl. Před půl devátou se začali trousit na start závodníci. Odhadem okolo 500. Proběhla úvodní řeč pořadatele a přesně v půl devátý slavnostní start a za doprovodu dvou terénních motorek a policie přesun na náměstí v Jablonném v Podještědí.

Jet v takové mase cyklistů je docela zážitek. Prvních několik desítek metrů se člověk jen tak odstrkává nohou a udržuje balanc. Na šlapání není místo. Do Jablonného to trvalo zhruba 15 minut. V této čtvrt hodině stačil jeden borec píchnout. Náměstí se zaplnilo a dav čekal na ostrý start v devět hodin. Každý nadával na zimu a na vlhkost. Nevím jestli za to mohla ta zima, ale asi 2 minuty před startem slezlo z kol okolo 30 lidí (já mezi nimi) a šli se vymočít na blízký plot. Vlčák za ním se musel z těch pachů určitě zbláznit. Start proběhl hladce. Nikdo s sebou nešlehl, a tak nedošlo k hromadnému pádu.

Trať byla značena červenými šipkami a občas červenobílou PVC páskou. Blízkost občerstvovaček cedulí s hrnečkem nebo se znakem jídla s doplněnou informací o vzdálenosti. Nebezpečné úseky, jako například prudké sjezdy a zatáčky o víc jak 100°, vykřičníky a jednou, v zvlášť drsném sjezdu, dokonce lebkou. Na konci těchto vykřičníkových míst byla připravená Horská služba nebo záchranka. Při přejezdech silnic nebo ve vesnicích byla hasiči a policií zablokována doprava. Cyklisté měli absolutní přednost. Trasa zavítala i do sousedního Německa.

Na trase byly celkem čtyři občerstvovací stanice. Na všech bylo možno dostat energetické tyčinky, banány, pomeranče, jablka, sůl, vodu, ionťáky, limonády... A nebyla to žádná samoobsluha. Člověk přijel a když nepotřeboval doplnit vodu do lahve dostal vše za jízdy. Nevýhoda toho je, ten bordel následujících 200 metrů. Na zemi se všude válejí kelímky, obaly od tyček a šlupky od banánů.

Z důvodu zmenšení rizika pádu a zablokování při vjezdu do terénu vedlo několik prvních kilometrů po silnici. Pak už to bylo 80 km rozbahněným a těžkým terénem. Díky dešti z předešlé noci byla trať rozmáčená tak, že jsem občas zapadl do bláta až po vidli. O loužích ani nemluvě. Kde jet nešlo, tlačilo se nebo neslo po kotníky v bordelu. A nebyla to žádná, jen tak ledajaká trať. Pořád z kopce do kopce, pořád v celkem těžkém terénu. Ze začátku mi to do kopce celkem jelo, z kopce jsem se bál. Ke konci jsem ale už fakt nemohl.

Nejvíce mě dodělovalo, když po celkem dobrém sjezdu jsem se ocitl na silnici před rančem. Už jsem si myslel, že zaměřím k cíli, ale ono ne. Jelo se zase pryč od ranče okolo Jílového vrchu. Nahoru a dolů. To už jsem se přemlouval a každé nastoupané metr byl boj. Ještě, když mě do kopce předjel úplně lehce borec... Já jel 17, on hodně přes 20. No hrůza.

Závěr závodu tvořil dost hluboké příkop. Na jedné straně svah na druhý schody. Strážku jsem se už ani nesnažil sjet. Vzal jsem kolo na ramena a seběhl a vyhecovaný komentátorem vyběhl schody. Těsně před cílem jsem kolo zase položil a do cíle už dojel.

V cíli byla spousta špinavých bikerů a stála se fronta na umytí kol, které zajišťovali hasiči. Nevím, jak můžou něco uhasit, když jenom než jsem se já dostal na řadu jim asi třikrát došla voda.

V jízdárně byl pro každého teplý čaj, pivo a guláš (pivo a guláš jsem si opět nedal). Od 18 hodin byl připraven zábavný doprovodný program (taneční skupina, živá hudba a vystoupení trialisty). Později se vyhlášovali výsledky a losovala tombola (hlavní cena tomboly horský kolo FUJI). Vládla zde super atmosféra a byl to skvělý pocit být pohromadě s tolika lidmi, kteří mají stejný zájem: Zaježdit si a ještě se k tomu pobavit.

Příští rok pojedte taky!!

Ještě uvedu sponzory závodu. Akce byla perfektně zabezpečená a připravená, a tak si troch tý reklamy navíc zaslouží: Rubena, ISoline, Gambrinus, Paklisport, Malevil, Cyklosport Kerda, FUJI a další.

Mým sponzorem byla mamka – platila startovní, nový řetěz a ještě další řadu věcí.

Taky díky klukům z KUR sportu za servis kola.

Jan Horák, CAO Děčín

Bau de 4 oure

Jižní Francie

MICHAL BURDYCH BURDA
HO DOPRAVA

Tak jsme nakonec přece jen vyrazili, sice o měsíc později tj. 2.4.2001, ale konečně směr Bau de 4 oure. Sestava byla rozumná (Venca Storzer, Jarda Horáček, Michal Vála, Luboš Kaván, Rost'a Sedliský a já) a jelikož nás bylo právě šest, tak jsme se naskládali do Červeného sršně (včetně patřičného množství pív) a v sedm večer vyrazili.

Cesta ubíhala dobře. Kilometry naskakovaly a tak jsme v 8.00 dorazili do Gigondas (oblast Dentelles de Montmirail), kde jsme doplnili zásoby – prostě jsme koupili 60 l vína a pokračovali dál. Nechali jsme se zlákat malými vzdálenostmi mapy, a tak jsme projeli přes menší pohoříčko okolo oblasti Cimai („pro nás málo převíslá!“) takže jsme asi ve dvě dorazili do Toulonu. Projeli jsme se po úbočí Bau, než jsme našli tu správnou cestu, která vede na parkoviště pod stěny. Cesta byla bídná, leč o to strmější a proto, když jsme se v půlce míjeli s dalším autem a museli zastavit, tak jsem chlapce vyhnal z auta a slušně je požádal aby trochu zatlačili. A jelikož se do skal stejně chodí pěšky, tak jsem na ně počkal až na parkovišti.

Když kluci přišli nahoru, nastal čas se trochu rozhlédnout. Nad námi se tyčily stěny Bau a pod námi ležel celý Toulon, včetně přístavu francouzské válečné flotily (letadlové lodě, ponorky apod.). Pak nastalo příjemné odpoledne a každý se zařídil po svém. Někdo šel trochu omakat skálu, někdo po probdělé noci raději ohmátl kanystr s vínem (mohu doplnit, že obojí bylo velmi příjemné). Pak jsme zde strávili několik dní pěkného lezení, cesty dobře odjištěné ve všech stupních obtížnosti, a tak si opravdu liboval každý. Celý ten čas jsme bydleli na onom parkovišti, kde o nás pečovala místní policie – vždy se večer přijeli podívat, jestli nám nic nechybí a zase spokojeně odjeli. V noci nám občas sprchlo, takže bylo nutno postavit i přístřešek za auto, což se neobešlo bez veselých příhod. Jedné noci sleduji z auta stavbu přístřešku a Luboš byl tak potěšen touto činností, že na ostatní chlapce laškovně pokřikoval : „ ... vy č... vožralý, neberte mi moje kameny ...“, ale jinak nám čas strávený v této oblasti velmi příjemně utekl.

Asi po necelém týdnu nás malinkato pozlobilo počasí, a tak jsme se přesunuli do oblasti Fontvieille v pohorí Les Alpilles. Zde jsme se již ubytovali v kempu a za lezením každý den vyjížděli. V této oblasti je materiál trochu podobný svým složením písku a někdy i tak křehký, ale jinak nám vcelku vyhovoval. Jsou zde cesty od 4 do cca 7 v celku dostatečném množství i na týdenní dovolenou. Některé mají i to své „zapeklité místečko“ (např. těžký krok na začátku), ale pak jsou už dál velice příjemné.

Na závěrečný den jsme se zastavili v Orgonu a po lezení a dobrém gáblíku jsme večer vyrazili na cestu k domovu, kde nás k ránu toužebně očekávaly naše milenky (v horším případě i manželky)...

Pro případné zájemce je možno o popsanych oblastech poskytnout další informace.

Dámská „berušková“ jízda

aneb nech brouka žít...

SIMONA BURDOVÁ
HO DOPRAVA

Tak se nám to povedlo. Burdych (skoro dobrovolně) odjel s námi beruškami do Francie na týdenní skálování. V sestavě Michal Burdych Burda, Simona Burdová, Pavlína Sedliská, Terežka Sedliská, Jana Štrajtová a Katka Jedličková jsme vyrazili 4. května večer směr Cheb... Po hodině cesty jsem s hrůzou zjistila, že od nasednutí do vozu se v něm pořád účtuje a účtuje. No, snad nás to brzy přestane bavit.

Po večerní anabázi na hranicích (Celník: „Těch pět dam si vystoupí, nikam nejedou, ... protože se chechtají!“) jsme ráno dorazili do Gigondas. Ovšem moc brzy – ve stáčírně bylo ještě zavěno. Zanedlouho už jsme ale přibrali dalšího spolecestujícího – desetilitrový karton osvědčené značky vína. Nutno říci, že denní program byl po celý týden stejný: po snídani lezení, lezení a lezení (v „beruškových“ dresech potajnu vyrobených Katkou), odpoledne či večer procházka po vesnicích, večere, víno, četba, esemesky (občas bych byla raději, kdyby ty mobily vůbec tu s námi nebyly). Jako zpestření přišly vhod grilované klobásky s nefalšovaným provensálským kořením, petangue či ochutnávka pastisu.

Michalova prosba udělat alespoň jeden odpočinkový den („rest day“ - čti restdej) nebyla vyslyšena. Chudák musel pořád lízt a po týdnu toho měl docela dost. Ovšem naše prosba udělat „všem day“ - čti všem dej, taky nebyla vyslyšena, takže jsme si byli kvit.

Během pobytu jsme navštívili tři oblasti s perfektně odjištěnými cestami všech obtížností: Dentelles de Montmirail, Buis les Baronnies a Saou.

Domů jsme se vrátili spokojení, lezecké deníčky se naplnily množstvím cest a hlava je plná příjemných zážitků. V Děčíně jsem týden, ale už přemýšlím, kdy a kam bych mohla vyrazit. Snad někdy brzy ...

PS:

Hledá se dobrovolník na „beruškovou“ jízdu 2002!

Sladká Francie

z pohledu řidiče...

MICHAL BURDYCH BURDA
HO DOPRAVA

Tak jsem se nechal ukecat, že jako je zase začátek měsíce a že bych měl jet opět do Francie. Návrh to byl rozumný, jediné co nebylo rozumné, že jsem neurčoval posádku, která se určila sama !!! pět bab !!! a já byl pasován pouze do role motorového koně tj. řidiče a vyvaděče. Nu což, řekl jsem si, lano mi eventuelně může podržet kdokoliv (klidně i nějaká coccinelle – čtí koksinele – rozuměj česky beruška) a tak jsem kývl.

Že posádka je jiného kalibru, jsem poznal už při nakládání v Děčíně. Místo obvyklých kartónů s lahodným pivním mokem se nakládaly hadříky, vložky a jiné naprosto nepotřebné věci. Tak jsme se nalodili a vyrazili. První zastávka byla v Chebu u pumpy, kde jsem natankoval „Coccinelle car“ a než jsem zaplatil, tak jsem zjistil, že dámy jsou z domova potravně neukojeny, protože stály u stolíků a tlačily do hlavy, co se dalo.

Pak jsme konečně vyrazili k hranici. Dle pravidla „Na hranici se chovej klidně, protože ty jedeš na dovolenou a celníci jsou v práci a jsou logicky naštvaní“ dámy propukly v hlasitý smích jen co jsem otevřel okénko. Celníkovi to zcela zjevně nepřišlo tak veselé, načež řekl: „Těch pět dam si vystoupí a nikam nejedou, když jim je tak veselo“. Nakonec to zkoušel a pustil nás dál. Německá hranice již byla v klidu a my jsme vyrazili po dálnici směr Francie. Dámy byly veselé ještě další asi půlhodinku, ale pak je zkonsumovaná strava a smích zmohly natolik, že usnuly a konečně byl až do rána klid. Alespoň se dalo v pohodě řídit.

Tak jsme téměř podle plánu dorazili v 9 hodin do Gigondas, kde jsme museli chvíli čekat na tankování, jelikož stáčírnu

otevírali až v 9.30. Nakoupili jsme lahodný mok a dojeli k sektoru ECOLE v oblasti Dentelles de Montmirail. Tam jsem si řekl, že asi nadchází čas odpočinku, ale dámy mě vyvedly z omylu. Nasadily si společný dres, červený se sedmi tečkami a napsím beruška na poprsí, a zavelely k nástupu do stěn.

Po celodenním lezení jsme našli camp (dámy se musely hned první den koupat – slušný člověk přijede čistý z domova a proto se bez sprchy nějaký ten den na počátku obejde). V Dentelesích jsme pak lezli a pili další dva dny, během kterých jsme nadělali tolik ostudy, že bylo načase se přesunout do jiné oblasti, kde nás ještě neznají. Nakoupili jsme další zásoby vína a odjeli do oblasti Buis-les-Baronnies.

Pěkná oblast skládající se ze dvou hlavních sektorů UMBRIEUX a ST. JULIEN. V každém z těchto sektorů je cca 30 cest do obtížnosti 6a a dalších 30 do stupně 6c+. Jsou to příjemné stěny 20-60 m dlouhé s pěkným převážně rajbuňkovým lezením. U sektoru Umbrieux teče řeka, kde se dá čachtat a jelikož se tyto oblasti nacházejí v pohoří Mont Ventoux, jsou zde i příjemné terény pro kolaře.

Když jsme tedy čtvrtý den dorazili do této oblasti, spočítal jsem si, že by měl být odpočinkový. Koksinely mi vysvětlily, že jsem se přepočítal a na odpočinkový den ať zapomenu. Hodily mi pod nohy batoh s mátrošem a nasměrovaly směrem pod stěnu, kde už měly skorem vybráno, kam mám ta jejich lana natahat. A tak to šlo dál den co den. Postupně jsem se stával apatickým, začaly mne bolet zuby a pak už jsem se propíjel postupně k závěru výletu. I když čas od času jsem se i pobavil, protože většina koksinel trpěla nějakou alergií a braly proti tomu bobule, byla s nimi po požití vína i legrace, dokud se nezbortily a neusnuly.

Na závěr jsme se přesunili do oblasti SAOU, kde je cca 500 cest. Tam jsme strávili poslední dva dny lezení. Je tam příjemný camp a celkově je tato oblast vhodná pro rodinnou dovolenou, skály (i 10-ti délkové cesty), potok kola, kopce, kam se člověk podívá. Lze doporučit – aktualizovaný průvodce je k dostání v tavných informacích.

Pak jsme se nabalili a za 12 hodin jsme opět stanuli na děčínské půdě – chvála Bohu. Tam jsem koksinely rozvozil do jejich chýší a po týdně jsem vychutnával to slastné ticho – bohužel pouze do chvíle než se doma vzbudily ty moje dvě malé kobylinky a začaly s kontrolou vík, ale to zná z domova každý.

Shrnutí toho týdne je zdrcující: vylezl jsem 60 cest, vypil mnoho vína a zestárl o 10 let. Mohu všem následníkům doporučit (lůžko v Bohnicích je lepší rezervovat předem)...

Lhasa on line

Jirka Kudrnáč nám naposledy zprostředkoval informace od Otakara Jirgla z cyklistické expedice do Tibetu.

Vážení pracující, opět se vám ozýváme z té proklatě krátké dovolené (Pěťa promine?!).

Samozřejmě, že bych rád, ale teď nemohu vysypat do mailu všechny ty zážitky, které jsme na cestě po Tibetu posbírali. Co bychom pak vyprávěli další dva roky po hospodách? Něco málo ale mohu naznačit, tak aby se na našich přednáškách po českých restauračních zařízeních pak objevilo více lidí a mohl nás tak občas někdo pozvat na pivo (asi hlavně Kaničku, protože u něj to vypadá tak trochu na bankrot).

Takže stručně a od začátku. Někdo si možná po přečtení „subjectu“ myslí, že se mi tam nahoře v „řidkém“ tibetském vzduchu rozpojilo víc mozkových synapsí než je zdrávo a že je malý zázrak, že jsem schopen psát na počítači. Je to jinak! My jsme doopravdy podle mnohých znaků, příznaků,... letošní Velikonoce již prožili.

1) Blížkost k slepicím

Během cestování jsme se postupem času dostali doopravdy blízko k životnímu standardu slepic. Samozřejmě jsme se trošku ze začátku bránili, ale nakonec jsme se dokonale adaptovali a dá se dokonce říci, že nám to nakonec minimálně nevadilo (a možná dokonce vyhovovalo).

Jak jsme se přiblížili ke každodennímu životu slepice? No hlavně díky prachu a špíně, ve které jsme žili. V Tibetu je teď těsně před vypuknutím jara a docela sucho. Pro nás to znamenalo, že jsme nejenom během každodenní cesty na kole sbírali prach ze silnice, ale také večer po dojezdu jsme se pěkně utábořili někde v prachu. Když se nám to podařilo a byli jsme v hostelu/hotelu/penzionu, tak tam bylo taky bez problémů půl centimetru prachu. Ze začátku to bylo těžké na zkousnutí - nové windstoperové kalhoty (za 3.500 Kč!) a ony jsou zaprášené! - ale zvykli jsme si. Nakonec jsem byl několikrát sám sebou překvapen, že jsem si bez problémů byl schopen sednout bez jakéhokoliv zaváhaní do příkopu u silnice (občas podobné smetišti). Shrnutí - dá se říci, že jsme se docela dobře popelili cca. 20 dní a vůbec nám to nevadilo. Když jsme se náhodou chtěli omýt, tak jsme to zase museli udělat tak trochu jako slepice - s vodou na mytí jsme doopravdy šetřili. Když to bylo někde hodně nahoře, tak to bylo studený. Občas se nedala nabrat ani voda do pusy na vyčištění zubů! Když to bylo někde v hotelu, tak tam samozřejmě nebyla tekoucí voda a tu trochu teplé, co jsme vyžebřali, jsme použili na čaj popřípadě po vychladnutí na pití.

S jídlem to bylo v závěru jízdy podle dávek, které jsme „dostávali“ taky jako se spáním pro slepice. Byli jsme na „technickém“ minimu, ale to bych už předbíhal a bral přednášejícímu na téma „Může cyklista přežít den s třema centimetrami salámu a jedním krajícem chleba“ vítr z plachet a to nechci.

2) Kanička - slepice

Tak tohle je tak trochu perla. Z jistých důvodů, jsme cca deset závěrečných dní v Tibetu neměli moc peněz a museli jsme se dát na úsporný program. Částí tohoto programu bylo i vaření, kde určující byla co možná nejlepší kombinace „nízká cena + velký objem“. Záhy jsme zjistili, že v Tibetu tomuto požadavku na suroviny pro vaření nejlépe vyhovují vejce (v kombinaci se zeleninou). Vejce byla extrémně levná a o tom jak zasycují nejsou snad pochyby. Jenom pro ilustraci - 10 vajec jsme byli schopni po vyjednávání standardně kupovat v přepočtu za 5 Kč. Jediným problémem bylo, jak Tibeťanům vysvětlit, že chceme koupit 10 vajec. To byl nelehký úkol pro našeho proviantáka - Kaničku (já s Jirkou jsme byli stavitelé stanu). Ze začátku jsme s Jirkou nechápali, proč se Kanička ráno z nákupu vracívá tak

strhaný a docela pozdě. To jsme pochopili až když jsme jednou Kaničku viděli v akci! Mim Čejka by se mohl učit. Kanička totiž neváhal a v krámkách, kde byla těžká domluva regulérně imitoval slepici. Jediné co by se jeho vynikajícímu výkonu dalo vytknout bylo to, že slepice v jeho provedení byla „němá“, dá se říci absolutně bezhlučná. Stejně jako tibetské obecnstvo. No ale nakonec jsme vejce vždy nějak sehnali. Kdybych to měl sečíst, tak jsme snědli dohromady za 10 dní asi tak 4 plata vajec. Recepty „Tibetské vejce 100x jinak“ možná vydáme knižně.

3) Zmalované zadky

Tohleto nebudu asi rozebírat do podrobností. Naše sedací soupravy vypadali (a ještě vypadají) jako kdyby nás šlehal někdo pomlázkou ne jedno Velikonoční pondělí, ale celý rok. Já jsem to osobně ještě tak kruté nezažil. Byly dny, kdy to vypadalo jako šesti hodinový spurt třech uprchlíků z pelotonu Závodu Míru - byli jsme pořád ze sedla! Nikdo si nechtěl odpočinout a sednout si na chvíli na sedlo.

Tak končím, jdu si dát snídani na jednu terásku zde v Thamelu (Káthmandú). Mají tu výborný čaj, super pečivo a hlavně je tu teplo. Takže si to vychutnám (sorry).

Mějte se dobře - zdraví vás, O+K+J

Otakar Jirgl, ojirgl@hotmail.com

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Hřensko

Věž Stříbrné stěny - Sojčí pírkó Villa.

Vladislav Nehasil, Z. Nehasilová

26.5.2001

Vpravo od "Staré cesty" středem (S) stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Labské údolí – Levý břeh

Úderník – Štěnice VIIa.

Pajka & Tomáš L.

Úderník je masiv nalevo od Orlíku. Levou částí západní stěny přímo k 1. BH, hranou ke slaňovacímu BH.

Úderník – Brigádníkův mozol VIIIc.

Pajka & Tomáš L.

Středem západní stěny přes 2 BH a hodiny (digitálky) doleva ke slaňovacímu BH.

Úderník – Továrníkův sen VIIIc RP

Pajka & Tomáš L.

Převíslou údolní stěnou přes 2 BH zleva na vrchol ke slaňovacímu 3. BH.

Baldric – Hadí oči XIb

Rostislav Štefánek

Duben 2001

Jako „Černá zmije“ jenom se neodbočí doprava do „Vychytralého plánu“, ale leze se pořád po hraně.

ŠUŠKÁ SE...

Je veřejným tajemstvím, že Honza Horáček Horák bude prý už konečně maturovat. A tak jedno víkendové odpoledne přijel i s maminkou do HUDYsportu.

Proč? No přece pro maturitní obleček. Maminka nemohla zkousnout kraťasy od Bushmanna, tak si přijel vybrat něco svátečnějšího. Z nákupu nakonec nebylo nic. Snad dostane Horáček rozum ...???

Jak jsme fandili...

OSTROV, DOLNÍ ŽLEB
12. KVĚTNA 2001

Ve čtvrtfinále jsme na MS v ledním hokeji postoupili přes, po vítězství prahnoucí, Slováky a v semifinále jsme se měli utkat „se Švédem“. Ten den se nám v Ostrově moc nedařilo, tak jsme to zabalili a odjeli do

Prostředního Žlebu ke Zdenálovi koukat na hokej. Když jsme prohrávali 1:2 prohlásil jsem:

„Jestli vyhrajam, tak jdeme ještě dnes na Jeptišku“. Naši v normálním hracím čase srovnali, v prodloužení gól nepadl, a tak začaly samostatné nájezdy. V nervy drásajícím předčasném finále jsme nakonec byli úspěšnější my. Zbývalo už jen splnit předsevzetí.

Házíme na záda kletry, u Kosti si ani pivko nedáváme, jak spěcháme pod dominantu Labáku.

Zdeněk staví, já lezu. Cestu neznáme, oba ji lezeme poprvé. Když nahmátnu na hraně madlo, zařvu radostí – krásný den jsme zakončili ještě krásnějším výstupem.

Seděli jsme na vrcholu Jeptišky, pozorovali západ slunce, který na okolních skalách kouznil ty nejúžasnější barvy a oba jsme věděli, že při zpáteční cestě už Kostovi košem nedáme...

Stejnou cestou jako hoši z obrázku Viléma Heckela lezli Jiří Chára a Zdeněk Vaishar, technické zázemí u Kosti tvořily Alena a Veronika Vaisharová.

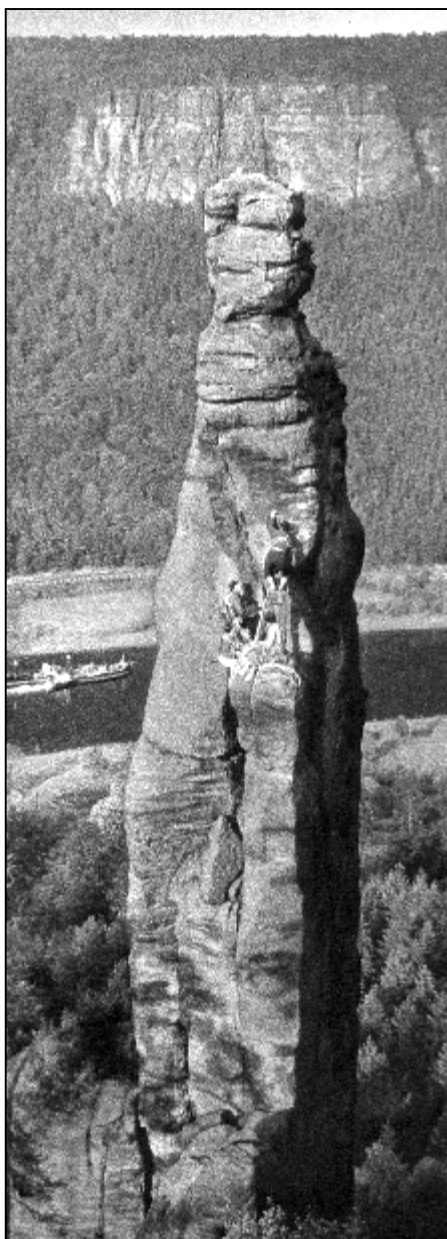
Mimochodem – u Kosti to bylo VACHEMENT BON!

Děkovačka

Děkujeme tímto Jiřímu Houbovi Chárovi a jeho realizačnímu týmu za perfektní uspořádání 8. ročníku HOCYBOJE.

Věříme, že i další ročníky budou mít stejně skvělou organizaci a atmosféru.

Simona a Michal Burdych Burdovi

UHLEHLA

Hle hle hle hle hlehlule
Hlahlehlymu u Hluhle
Hlehlehlymu hlehla si
Hlahlehlymu u Lhasy

...s úctou ctihodný Chroust

NEBOJTE SE SMRTI, JE RECYKLOVATELNÁ!

S Františkem Mezerou u Kosti...

DOLNÍ ŽLEB
13. KVĚTNA 2001

Krásnou, slunečnou neděli využili někteří lezci k tréninku na blížící se VIII. ročník horolezecko – cyklistického závodu HOCYBOJ. Zpáteční cesta je zavedla přes Bad Schandau a Krippen do Dolního Žlebu přímo ke Kostovi. Tomu se říká osud. Již z dálky bylo nemožné přeslechnout kytaru a zpěv. Krásně a s velkým nasazením zpíval František „ALGENA“ Mezera, na kytaru jej doprovázela Květa. O přestávce jsme pokecali o lezení na Kamýku a podél Vltavy, o nových cestách a také o Ostrově. Franta byl hodně rozmrzelý z toho, že mu Karel Bělina vytloukl kruhy z cest, které tam František dělal s Květou.

Pivo bylo ale jako křen, a tak se za chvíli už zase vesele zpívalo.

-jch-

36. ZABILKŮV SRAZ HOROLEZCŮ

LABSKÉ ÚDOLÍ
KVĚTEN 2001

Ve dnech 18. až 20. května t.r. proběhlo v Labském údolí již 36. setkání horolezců. Přes poměrně chladné počasí se zde sešlo 114 kamarádů. Hlavní zásluhu na hladkém průběhu a skvělé organizaci nesl na svých bedrech, stejně jako v předchozích ročnících, **Jaroslav Uher**. Výbornou obsluhu zajišťoval **Ivo Fompe Nový** – také již tradičně.

Několik střípků z letošního ročníku chystáme do příštího čísla CAO News.

Poznámka: *Jediný smutný dojem zanechalo ve všech zúčastněných vyjádření ochranářů ke konání této tradiční akce. Dopis objevil ve své schránce Jaroslav Uher (ředitel srazu) v neděli po návratu. Ve stručném vyjádření bylo, že se sraz sice*

(naposledy) povoluje, ale že se nesmí konat právě v úseku, kde je tábořiště i nejmíce věží a že se zde také nesmí lézt. Jako náhoda také nepůsobí, že dopis došel v pátek. Zřejmě ho měl pořadatel srazu dostat v okamžiku, kdy s tím už nešlo nic dělat a musel by jen všechny dorazivší horolezce i s celými rodinami posílat domů. Jen díky tomu, že Jarda v pátek na sraz odešel již dopoledne se o této ráně pod pás (jinak se to nazvat nedá) dozvěděl až v neděli večer po návratu ze srazu.

Tricet šest let (!) se zde schází horolezci z celé ČR i z jiných zemí. Nejen že po nich samozřejmě nezůstávají žádné odpadky nebo jiná spoušť - ba právě naopak - je jaksi normální, že po lese sbírají odpadky po turistech, upravují přístupové cestičky, nebo na jaře čistí studánky. A zatímco potkat horolezce, který nese do údolí igelitku s nasbíranými odpadky není nic zvláštního (například jen vloni před vánoční mší odklidili horolezci z Jeskyně Českých bratří dva igelitové pytle papírů, menstruačních vložek a lidských exkrementů), nikdo nikdy nepotkal žádného ochránáře s podobným nákladem...

Chtělo by se říct, že je to prosté, neslušné, neférové jednání. Ale víc než tohle všechno z toho jen zůstává člověku na duši smutek...

-jch-

Nezapomeňte na protokoly!

V minulých týdnech dorazila do redakce zpráva od Standy Emingra z Mostu. Protože si myslíme, že její obsah je natolik zajímavý, že by mohl zajímat i ostatní lezce, přetiskujeme ji celou:

Ahoj Jirko.

Díky za časák. Blíží se červen a s ním bilancování a hodnocení (za pololetí) nových cest na Bořni. Proto má-li zde, někdo něco vytvořeno v tomto roce, necht' zašle protokol či jinou zprávu. Díky Standa Emingr

P.S.: Zatím vím o 7 nových cestách. K nim patří také kontroverzní "lepená" cesta - Aligátor - 8+/9- RP na Přepadlý pilíř. Pro Tvoji potřebu Ti zasílám opis dopisu od jednoho z autorů a prvního přelezce této cesty. Chtěl bych vědět Tvůj názor na tuto cestu. Stejně tak bych chtěl slyšet názor i ostatních lezců z Tvého okruhu, kteří na Bořeň jezdí a ví o čem je řeč. Díky.

Zpráva o prvovýstupu

Oblast: **Bořeň**
Sektor: **Jih – Nádvoří - Přepadlý pilíř**
Název cesty: **Aligátor**
Klasifikace: **RP 8+/9-**
Autoři: **Aleš Michálek, Jiří Zika, Jan Malkus**
Data: **29.10.2000 osazení borháků**
28. 4. 2001 první RP - A. Michálek
Popis cesty: **Podél převislé údolní hrany „Přepadlého pilíře“ přes 5 borháků na vrchol pilíře.**

Komentář k cestě:

Aligátor je cesta dělaná shora, ale nikoli cesta umělá.

Již při prvním zkoušení cesty bylo jasné, že řada chytů a stupů to nemůže vydržet. Proto byly některé zpevněny lepidlem HILTI. Než se tak stalo, ulítna klíčová police mezi druhým a třetím borhákem. To, co z ní zbylo po dopadu na zem, jsme přilepili

zpět lepidlem HILTI a později okolo omazali betonem. Jedná se o klíčový chyt, do kterého se defakto skáče.

Tento chyt bude zřejmě příčinou debat a spekulací. Jinak, co se týče ostatních chytů a stupů, jsou všechny přírodní, není zde nic tesáno ani jinak upravováno. Mezi 4. a 5. borhákem mírně vlevo na hraně je zpevněn lepidlem celý blok. Nechtěli jsem, aby někomu přistál na hlavě.

Můj komentář po prvním RP ke klasifikaci:

Ve srovnání s největší cestou Borně (Cestou mladých starců 9-) je v Aligátoru těžší krok. Na druhou stranu je Aligátor kratší, a tak bych dal klasifikaci 8+/9-. Bude třeba, aby cestu přešli někdo další a vyjádřil se k ní.

Na Bořni lezu rád a jistě by se mi nelíbilo tesání a lepení cest.

O cestě Aligátor jsem připraven k debatě o jejím vzniku.

Aleš Michálek
HO Most

Se svými názory či připomínkami se můžete obracet přímo na autora cesty Aleše Michálka nebo Standu Emingra anebo prostřednictvím naší redakce. Vaše stanoviska rádi zveřejníme.

redakce CAO News

VIII. ročník HOrolezecko – CYklistického – BOJE

HOCYBOJ 2001

Pořadatel: Horolezecký oddíl CAO Děčín, Jiří Chára

V sobotu 26. května 2001 se uskutečnil již VIII. ročník oblíbeného cyklistického závodu horolezců HOCYBOJ 2001. Za téměř ideálního počasí vyrazilo na obě trasy závodu celkem 35 horolezců. Pouze jeden závodník nedokončil. Trasa, pravidla jakož i kontroly zůstaly stejné, jako v předchozích ročnících.

Přesně podle očekávání se jelo velice rychle. Vítězné časy znamenaly nové rekordy tratí. V kategorii MUŽI (132 km) zvítězil za pouhých 6 hodin a 7 minut Jan Horák z CAO Děčín. Honza měl již před závodem skvělou formu a tu potvrdil i dosaženým časem. Druhý skončil Pavel Černý – čas 6 hodin a 18 minut. Třetí projel cílovou páskou Petr Laštovička. Ten startoval v závodě vůbec poprvé a na nováčka si vedl přímo znamenitě. Zajímavostí bylo, že se první část závodu (Jizerky) jela pomaleji než vloni, ovšem v dalších etapách se hodně zrychlovalo.

Trasu B (85 km) projel jako první Jaroslav Uher v čase 5 hodin a 34 minut – téměř hodinu před druhou v pořadí Adélou Myšíkovou. Ta dojela ve stejném čase jen těsně před Kateřinou Sýkorovou a Terezkou Řehákovou.

Štěstí v neštěstí měl Milan Cestr, který při prudkém sjezdu do Studeného přehlédl závoru. Divoké salto skončilo sice jen odřeninami, Milan však již závod nedokončil.

Díky štědrým sponzorským darům, se pěkné věcné ceny (batohy, průvodce, trička, expresky, svítilny...) dostaly nejen na první čtyři závodníky z každé kategorie, ale i na nejstaršího a nejmladšího závodníka a svou cenu si odnesl i Václav Storzer v kategorii „těžká váha“.

Soudě podle ohlasů, se závod líbil. Znovu musím poděkovat všem, kteří mi s jeho organizací tak vydatně pomohli.

Moje záda 20 hodin po pádu ...

E-mail od Honzy Červenáčka Šlechty:

Díky za 5. číslo CAO News. Život je krásný, když dovedeme trpět...

Tento weekend jsem s nováčkama zase na Bořeni, (v levém jižním amfiteátru). Kdyby ti to vyšlo, tak v sobotu v hospodě na chatě (pokud tomu chobotovi nedojde zase pivo) nebo u ohně na tábořišti.

Zdraví **ho če k**

(To je teď moje přechodná přezdívka, rozuměj ho-nza če-rvenáče-k, než založím ČAJ-PSK, rozuměj Český Alpinistický, Jachtařský a jinak Přírodně Sportovní Klub.)

Bojte se borci ...

LIBOR „TURBO“ SVOBODA

Chtěl bych tu napsat něco o někom...o někom docela mladým ... o někom docela mladým, co už ve svém věku něco dokázal. Pokud ho neznáte, není to na překážku, za pár let ho dozajista potkáte někde ve stěně, nebo při jiné sportovně-extrémní činnosti, takže se teď nemusíte stydět **J**.

Chci psát o letošním HOCYBOJI ... a chci psát o jeho nejmladším účastníku ... možná vlastně vůbec za celou jeho existenci. Adam Lošťák (12 let!!!!) se v sobotu 26.05.01 se mnou postavil na start 85 km verze Hocyboje a po zhruba 10-ti hodinách ho již značně vyčerpán dokončil. Je nutné poznamenat, že partner, kterého si vybral, několikrát v navigaci šeredně zklamal a trasa se tedy z původních 85 km prodloužila minimálně o 10 dalších kilometrů (velice jsem se kál a slibuji, že si trasu do dalšího ročníku už nastuduji předem jízdou na „nečisto“).

Vyrazili jsme v 8:30 od dolní stanice lanovky na Ještěd a vydupali na Výpřež. Zde se chytli dvojky Jindřiška Řeháková a Eva Sinecká. Jejich tempo byl Adam (a upřímně řečeno i já **J**) schopen bez větších problémů udržet. Z obou našich navigátorek čišela zkušenost několika ročníků v minulosti a

bylo nám jasné, že je prostě ztratit nesmíme. Pak však přišla první chvilka nepozornosti, těsně před kontrolou v Petrovicích, kdy Adam nestačil dobrzdit Jindřiščinýho „Firebirda...za patnáct tisíc s krásnou přehazovačkou a skvělou vidlicí, lehoučkého a dokonale padnoucího do ruky **JJ**“ (Jindřiš, doufám, že se nezlobíš za ten vtípek)... a Adamův rozkrok po střetu s představcem řídítek začal vykazovat stav „na hniličko“. Žena nikdy nemůže pochopit co v takovou chvíli muž cítí...věru nejsou to snadno popsatelné pocity. Deset minut stačilo k dostatečné „regeneraci“ a pokračovali jsme dál. Na kontrole jsme ještě stačili zahlédnout dým z pneumatik po Jindřiščině odjezdu (dupala opravdu nadmíru dobře) a po doplnění zásob jsme vyrazili dál. Navigace mi moc nešla, přiznávám, ale až na Luž jsme dojeli v pohodě. Adam neuvěřitelně houževnatě dokonce na poslední kilometr stoupání zasedl zpět na kolo a došlapal nahoru. Na Luži jsme se „chytli“ Lenky Chárové a dalších dvou borců, kteří nám svým tempem docela vyhovovali a drželi se jich až do stoupání kolem Jedlové. Tam už Adam nemohl vydržet dospělému tempu a musel chvíli tlačit. Ztratili jsme naši skupinku z dohledu a i když jsme je zaslechli volat, nevěděli jsme přesně odkud. Zvolil jsem bohužel špatnou variantu směru a ...tuto část našeho Hocyboje bych nerad rozpitvával už jenom kvůli udržení vážnosti mé osoby ... prohlídli jsme si Lísku ...potom jeden z přívěšku Kunratic ...pak jsme se spolu s koly prodírali hvozdem, kam by většina z vás nešla kvůli neprostupnosti ani na houby...V tu dobu už toho Adam začínal mít dost ...jak fyzicky, tak psychicky. Pozbýval morálu každou minutou a jeho „baterky“ už začínaly docházet. Nakonec on sám našel vstup do Pavlínina údolí ve Studeným a konečně jsme zase našli správný směr. Kolo jsem mu už od té doby musel přenášet, protože jeho únava začínala být i viditelná. Bátl jsem se o něj, i když jsem mu to nemohl dát jedinou větou najevo. Jeho houževnatost a sebezapření mě ohromě překvapovalo. I v těch situacích byl schopen se mnou mluvit o tom, co jsme kde srandovního prožili a vůbec neměl žádný tendence zabalit to, ačkoli jsem mu tuhle možnost mohl zajistit přes mobil, kterej jsem měl ... odmítl kdykoli jsem něco takového řekl.

Dorazili jsme na kontrolu do Jetřichovic, kde už se čekalo jen na nás. Něco jsme pojedli a popili, doplnili zásoby „ionťáku“, kterej nám už tou dobou začínal týct i z uší a rozjelí se na poslední etapu.

Bylo vidět že mu odpočinek prospěl a hravě zvládal tempo, které jsem určoval. Na Kamennou Stráň jsme tlačili a odtud už Adam až do cíle z kola neslezl, i když do Růžové bylo pár kopečků. V Růžové už pravděpodobně začal cítit chlad zmrzliny, kterou jsem mu slíbil a stoupání zvládl na jedničku ...koupalištěArnoltice ...malinke kopeček za odbočkou ...dlouhá rovina ...nasazení vysmáté pózy ve šlapkách kola a už jsme dojížděli s potleskem (který patřil vlastně jen jemu **JJ**) k cíli.

Byl unavenej a řekl bych že moc šťastnej, že to opravdu dokázal. Já byl taky unavenej (asi né tolik) a moc šťastnej, že mu to vyšlo ...byl jsem rád, že jsme to spolu zvládli. Na příští rok plánujeme důkladnou studii tratě a to né 85 kilometrové, ale 132 kilometrové a výjezd s chlapskou skupinou. Myslím si že kdyby se to povedlo a záleží to hlavně na něm, byla by to asi v historii Hocyboje neuvěřitelná rarita.

Takže „Horáckové-Dutonožkové“, „Pavoukové“, Laštovičkové ...snažte se, makejte a bojte se - máte tak počítám ještě 5 až 8 let nerušeného vítězení. *Roste Vám tu totiž docela perspektivní konkurence*

Memoriál Karla Blažka

SRAZ HOROLEZCŮ V ROKLICI
ČERVEN 2001

T ř e t í m z trojice tradičních jarních horolezeckých srazů je sraz v Roklici – **Memoriál Karla Blažka**. Ten letošní proběhl za nepřízně počasí ve dnech 1. až 3. června. Přesto se v tábořišti pod Zlým bratrem do sobotního rána sešlo přes 40 horolezců z různých oddílů, včetně takových zkušených harcovníků, jako Zdeněk Hubka, Láďa Svítek, Karel Bělina, Slavomil Krob či František Žid, a také několik kamarádů z Německa.

Jako každý rok nechyběly sudy s pivem, uzeniny přímo z místní udírny ani pověstná houpačka. Jen s pověšením to nebylo tak hladké. Karla Bělinu, který rok co rok houpačku vysoko v korunách mohutných smrků srdnatě zavěšoval, bolela záda a nikdo jiný dlouho nemohl nalézt potřebnou dávku odvahy. Nakonec to „odskákal“ nejmladší – a nahoru musel Radek Havlák...

V okamžicích, kdy se ukázalo slunce se horolezci rozprchli do skal, aby si odvezli i nějaký ten lezecký skalp. Ale to hlavní – radost ze setkání známých tváří a přátel, si odnesli všichni...

-jch-

Zřítilo se Cimbuří

ÚDOLÍ ROKLICE
1. ČERVENA 2001

V e l k é překvapení čekalo na horolezce, kteří v pátek dorazili na Memoriál Karla Blažka do údolí Roklice. Celá třetina jedné z významnějších věží (Cimbuří) se pravděpodobně ještě před příchodem letošního jara zřítily. Znalci Roklice vědí, že věž Cimbuří byla rozdělena zhruba v jedné třetině úzkým komínem. Tímto komínem vedla na věž stará cesta.

V místě dopadu části věže zůstala místo vzrostlého borového lesa jen písečná mýtina, sem tam s torzem nějakého kmene. Příčin jejího zřícení bude asi několik – je ale jisté, že velkým dílem se o to přičinily dvě vzrostlé borovice. Jejich silné kořeny zůstaly obnažené přesně v místě odlomu věže.

Názor čtenáře

Možná by bylo zajímavé udělat pár rozhovorů s lezci starší generace a publikovat to v časopise (např. s Güntrem Schneiderem, Láďou Ryskou, Helmutem Weigelem, Zdeňkem Kropáčkem, Karlem Krombholzem, H. Skopcem, ... atd.

Myslím si, že by určitě zajímalo čtenáře jak se jim daří, jaké mají názory na dnešní lezení, jaký výstup si cení nejvíc, mají jistě spoustu fotografií, atd.

Za několik let to už nebude možné.

Vladislav Prcek Nehasil

Velice rádi jsme od Prcka přijali jeho názor. To proto, že jsme sami již delší dobu připravovali sérii portrétů či rozhovorů s nejznámějšími osobnostmi lezení v Labském údolí. Můžeme vám sdělit, že jsme již učinili první, nesmírně zajímavou a inspirativní, schůzku s **Láďou Ryskou** a **Helmutem Weigelem** a v dalších číslech CAO News se můžete těšit, věříme že na velmi zajímavé, rozhovory s opravdovými legendami „Labáku“!

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...

- 21.6. Letní Silvestr - akce CAO, IV. ročník. Nebetyčná ožiračka na oslavu nejdelšího dne a nejkratší noci. Starý skandinávský zvyk. Kartáč v Bělé, sraz v 19.00 hod. Info Chára (Pozn. V případě, že se na zájezd do Alp bude odjíždět už ve čtvrtek 21.6., posune se konání Skandinávského Silvestra o den dříve, tedy na 20.6.! Včas se proto informujte!)
- 22.-30.6. Hochschwaben Alpen – zájezd do nádherné alpské oblasti. Lezení, turistika. Ubytování ve vlastních stanech nebo na horské chatě. Výška stěn 200 – 300 metrů, krátké nástupy, kvalitní vápenec. Nachází se zde také 2 cesty z knihy Extrémní výstupy v Alpách, které jsou naším cílem. Kromě toho je zde množství dalších nádherných cest všech stupňů obtížnosti.
- 30.6. Lužické Sedmistovky – VI. ročník závodu na MTB. Libovolnou trasou je třeba objet a vystoupat na vrcholy všech deseti vrcholů vyšších jak 700 metrů. Info Štěpán, Hofman
- 07/2001 Vzhledem k prázdninám není plánována žádná organizovaná akce.

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO kanálu** kabelové televize.

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

ČERVEN

- 2. – 3.6. sraz v Roklici, Horolezecký oddíl Česká Lípa
- 9. – 10.6. sraz HK Varnsdorf v Jetřichovicích
- 30.6. Lužické sedmistovky, 6. ročník závodu horských kol
 - lezení v pískovcových oblastech

ČERVENEC

- individuální akce

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333
0606 / 277274

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 4. 7. 2001
V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.

NA PROGRAMU BUDOU VÝSLEDKY PROBĚHLÝCH SPORTOVNÍCH AKCÍ,
INFORMACE Z LEZENÍ, PLÁN NA PŘÍŠTÍ MĚSÍC, FOTOGRAFIE Z ALP A
MNOHO DALŠÍHO!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

PŘEVZALI JSME...

AKTUALITY ODJINUD...

Mráza v Itálii řádil jako drak

Tomáš Mrázek (ROCK PILLARS / OCÚN) během týdenního soustředění v Itálii v oblastech Massone, Ceredo a Erto předvedl sérii, jakou dosud nikdo z našich špičkových lezců nezvládl za celý rok !!!

V Massone vylezl za 2 dny cestu *Reinies Vibes* - 8c/8c+, v dalším dni ji pak dvakrát zopakoval, přičemž mezi přeazy vylez další cestu - *Mike Jordan* 8b !!!

V Ceredu pak následovala jednodenní smršť:

- *Anima Mundi* 8b+ na 3. pokus
- *Dies Irae* 8b flash
- *Australia* 8b na 2. pokus
- *Scontro finale* 8a+ flash

V oblasti Erto, kterou účastníci výjezdu označují jako oblast s nejtvrdšími a nejvíce silovými cestami, Mráza vylezl na 2. pokus *Super Pole Position* 8b, *Pole position* 8a+ OS a na flash přidal ještě čtyři cesty za 8a+ (*East Race*, *October Plastic Day*, *Bricolage* a *Tuscon*).

17ti letý Petr Solanský na tomto výjezdu vylezl po dvoudenním nacvičování v Ceredu cestu *Dies Irae* 8b, v Ertu pak *Bricolage* 8a+

(Převzato Horolezeckých novin -RT-)

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, výsledkových listin, informací o nových cestách a podobně, Vám přineseme:

- ✓ slíbené zprávičky o průběhu pálení čarodějnic a oslavách 1. Máje, které se nevešly do tohoto čísla,
 - ✓ rozhovor s legendami lezení v Labském údolí,
 - ✓ zajímavou reportáž z jednoho zájezdu,
 - ✓ návrh pravidel na nominace na soutěže v lezení
 - ✓ a mnoho dalšího!

Nezapomeň – příští číslo CAO News

vychází již 4. července 2001.

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Právě jste dočetli červnové číslo CAO News.

Děkujeme všem za pěkné příspěvky i za náměty pro naši další práci. Ne všechno se nám vešlo do tohoto čísla, ale určitě se nic neztratí a objeví se v některém z příštích čísel!

Víte že neexistují jasná, psaná pravidla pro nominaci juniorů na evropské a světové soutěže v lezení? Nás to také překvapilo. V příštím čísle vás proto seznámíme s polemikou, kterou kolem tohoto problému rozvířil Libor Hroza, přineseme vám Návrh pravidel nominací juniorů na evropské a světové soutěže a také názory několika známých lezců na tuto kauzu.

Doufáme, že se vám červnové číslo CAO News líbilo.
Příští číslo vyjde 4. července 2001.

Za celou redakční radu Vám krásné dny, suchou stezku a inspirativní zážitky přeje Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.